

Κυριακή 14 Ὀκτωβρίου 2018.

4η Κυριακή Λουκᾶ.

Λκ. 8, 5 – 15.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ» (Λκ. 8, 5).

Βγῆκε ὁ σπορέας γιά νά σπείρει τό χωράφι του, μᾶς λέγει σήμερα ὁ Κύριος. Μ' αὐτή ἀκριβῶς τήν ἔκφραση ξεκινάει μία ἀπό τίς πιό ὁμορφες παραβολές Του, ἡ παραβολή τοῦ Καλοῦ Σπορέως. Εἶναι γνωστή ἡ ἱστορία βεβαίως σέ ὅλους μας. Καί εἶναι γνωστή ὄχι μόνο ἡ ἱστορία ἀλλά καί ὁ συμβολισμός της, ἀφοῦ τό συμβολισμό καί τήν ἐρμηνεία της μᾶς τά ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος.

Ἡ εἰκόνα πού χρησιμοποιεῖ ὁ Χριστός εἶναι παρμένη ἀπό τήν ἀγροτική ζωή τῆς ἐποχῆς. Εἶναι μιά εἰκόνα γεμάτη ζωντάνια καί δυναμισμό. Τότε οἱ ἀγρότες δέν χρησιμοποιοῦσαν μηχανήματα γιά τή σπορά καί τήν καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν τους. Ἐβγαίνουν στό ὀργανόμένο καί ἀφράτο χωράφι τους τέτοια ἐποχή περίπου καί μέσ' ἀπό μιά ποδιά

σκορποῦσαν τό σπόρο τους δεξιά καί ἀριστερά. Φυσικά ὁ σπόρος δέν ἔπεφτε πάντοτε στή γόνιμη γῆ. Ἄλλος ἔπεφτε στίς πέτρες, ἄλλος ἔπεφτε στό δρόμο καί ἄλλος ἔπεφτε ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια, μέ ἀποτέλεσμα ἓνα πολύ μεγάλο τμήμα του νά πηγαίνει κυριολεκτικά χαμένο, ἀφοῦ δέν εἶχε τήν εὐκαιρία νά φυτρώσει καί νά καρποφορήσει. Αὐτή λοιπόν τήν εἰκόνα σχολιάζει ὁ Χριστός μας στή σημερινή παραβολή, δίνοντάς της κάποιες προεκτάσεις πάρα πολύ ἐνδιαφέρουσες.

Ὅπως ὁ ἀγρότης σκορπίζει τό σπόρο του ἀφειδῶς πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις, γιά νά κάνει τό χωράφι του νά καρποφορήσει, ἔτσι καί ὁ Θεός σκορπίζει τό λόγο Του μέσα στόν κόσμο καί περιμένει νά βρεθοῦν ψυχές πού θά τόν δεχθοῦν καί θά τόν καλλιεργήσουν, ἔτσι ὥστε σέ λίγο νά ἔχουν πλούσια καρποφορία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σκορπίζεται σ' ὅλο τόν κόσμο, στό λογικό καί στόν ἄλογο. Στό λογικό κόσμο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δίδεται μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἱερή Παράδοση. Στόν ἄλογο κόσμο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φανερώνεται μέσα ἀπό τό ἀτελείωτο καί ἀνεξερεύνητο θαῦμα τῆς δημιουργίας. Σέ ὅποιο

σημείο λοιπόν τῆς δημιουργίας καί ἄν βρεθοῦμε, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πλούσια σπαρμένος παντοῦ.

Ἔτσι ἔρχεται τό μεγάλο ἐρώτημα: Ἐμεῖς τί στάση κρατοῦμε ἀπέναντι σ' αὐτό τό λόγο; Εἵμαστε γόνιμη ἢ ἄγονη γῆ; Ἡ ψυχὴ μας θά τελεσφορήσει καί θά καρποφορήσει, ὅταν τόν δεχθεῖ μέσα της, ἢ θά παραμείνει σκληρὴ καί ἄγονη, ἄκαρπη καί στείρα; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σπέρνεται πλουσιοπάροχα παντοῦ καί πάντα, σέ ἀγαθούς καί ἁμαρτωλούς, σέ δικαίους καί σέ ἀδίκους. Ἄς μὴν ἀπλωθεῖ ἡ σκέψη μας πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θέτουν τόν ἑαυτό τους ἠθελημένα ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε σ' αὐτούς πού μέ εὐθύτητα καί εἰλικρίνεια ὁμολογοῦν τὴν ἀπιστία τους καί τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀρνητικὴ τους διάθεση ἀπέναντι στὸν Κύριο καί στίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. Τό θέμα στό ὁποῖο πρέπει νά ἐπικεντρωθοῦμε εἵμαστε ἐμεῖς, «οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ», ἀλλά δυστυχῶς μόνον «ἀκούοντες» καί τίποτε περισσότερο. Σέ τούτη ἐδῶ τὴν πνευματικὴ τράπεζα ἄς τεθοῦν τὰ ἐξῆς τρία ἐρωτήματα: α) Πόση διάθεση ἔχουμε νά μαθαίνουμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ; β) Πόσα ἐφαρμόζουμε στή ζωὴ μας ἀπὸ αὐτὰ πού μαθαίνου-

με από τό λόγο του Θεού; γ) Πόσο φροντίζουμε νά διαδίδεται ὁ λόγος του Θεού ὄχι στά πέρατα τῆς οἰκουμένης ἀλλά καί σέ αὐτό ἀκόμη τό κοντινό μας περιβάλλον;

Ἄς ἔλθουμε στό πρῶτο ἐρώτημα. Ἔχουμε διάθεση νά μαθαίνουμε τό λόγο του Θεού; Αἰσθανόμαστε ὅτι ὁ λόγος του Θεού εἶναι γλυκύτερος «ὑπέρ μέλι καί κηρίον», ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός; Αἰσθανόμαστε ὅτι εἶναι τό μοναδικό δροσερό νερό πού μπορεῖ νά ξεδιψάσει γιά πάντα τή διψασμένη ψυχή μας; Ὅχι, δυστυχῶς ὄχι! Ἐμεῖς, οἱ καλοί, ὑποτίθεται, χριστιανοί δέ θεωροῦμε τό λόγο του Θεού ὡς ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς ζωῆς μας. Ποτέ ἄλλοτε ὁ λόγος του Θεού δέν προσφερόταν τόσο πλουσιοπάροχα ὅσο στήν ἐποχή μας καί ποτέ ἄλλοτε οἱ χριστιανοί, τά βαπτισμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀδιαφοροῦσαν τόσο πολύ γιά τό λόγο του Θεού ὅσο στήν ἐποχή μας! Κύκλοι, κατηχητικά, κηρύγματα, ὁμιλίες, ραδιοφωνικές καί τηλεοπτικές ἐκπομπές, ὠραῖες ἐκδόσεις, πάμπολλα βιβλία, ὅλα παρατίθενται μπροστά μας κι ἐμεῖς τά παραβλέπουμε σάν ἀσήμαντα καί μηδαμινά. Ἀλήθεια τί ἀπολογία θά

δώσουμε ενώπιον τοῦ δικαίου Κριτοῦ γιά τούτη τήν κατά μέτωπον προσβολή πού Τοῦ κάνουμε μέ τή συμπεριφορά μας; Ἐκεῖνος σπέρνει τό λόγο Του κι ἐμεῖς ἀδιαφοροῦμε προκλητικά! Κι ἔπειτα ψάχνουμε νά βροῦμε τίς αἰτίες τῆς δυστυχίας μας... Μέσα στήν ἄγνοια, στήν ὁποία καταδικάζουμε τούς ἑαυτούς μας, φυσικό εἶναι νά μήν εἶναι δυνατόν ν' ἀνακαλύψουμε τά κλειδιά τῆς εὐτυχίας μας.

Ἐπειτα ἄς δοῦμε τό δεύτερο ἐρώτημα: πόσα ἐφαρμόζουμε ἀπό αὐτά πού ἀκοῦμε; Εἶναι ἀλήθεια πῶς, παρ' ὅλη τήν ἀδιαφορία μας, ζοῦμε μέσα σ' ἓνα κατ' ἐξοχήν χριστιανικό περιβάλλον καί, ὅπως εἶναι φυσικό, μαθαίνουμε ἀπό πολύ νωρίς τίς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Ἀπό τόν κάθε εἶδους ἄμβωνα ἀκοῦμε αὐτές τίς ἀλήθειες νά ἐπαναλαμβάνονται ἀμέτρητες φορές στή ζωή μας. Σημασία ὅμως ἔχει ὄχι τί ἀκοῦμε, ἀλλά τί κάνουμε ἀπό αὐτά πού ἀκοῦμε. Ἐμεῖς, ἀντί νά ἀναλογισθοῦμε πῶς θά ἐφαρμόσουμε αὐτά πού ἀκοῦμε, ἀναλογιζόμαστε ἂν θά κρατήσει πολύ ἀκόμα ἡ ὁμιλία τοῦ ἱεροκήρυκα. Ὅταν ἀκοῦμε λόγο Θεοῦ, ἀντί νά κοιτάζουμε τή ζωή μας καί πῶς θά τήν

ἀλλάξουμε, κοιτάζουμε τό ρολόι μας, νά δοῦμε πόσο ἀργοῦμε, γιά νά ξαναγυρίσουμε στήν καθημερινότητά μας. Ἔχουμε πλούσια γνώση στό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔχουμε ἀρνηθεῖ τή δύναμή του. Ποτίζουμε τό δέντρο τῶν γνώσεών μας, ἀλλά δέν τό ἀφήνουμε νά καρποφορήσει τούς ὠραίους καρπούς τοῦ εὐαγγελίου. Εἴμαστε πλούσιοι στή θεωρία ἀλλά πάμφτωχοι στήν πράξη.

Τό τρίτο μεγάλο ἐρώτημα ἔρχεται πολύ καίριο καί πάντοτε ἐπίκαιρο: φροντίζουμε γιά τή διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Ἐμεῖς ἀκοῦμε, μαθαίνουμε, πλουτίζουμε, καλλιεργοῦμαστε. Γιά τούς διπλανούς μας φροντίζουμε νά ἔλθει αὐτή ἡ μεγάλη εὐλογία τοῦ θεϊκοῦ λόγου. Σέ κάθε εὐκαιρία καί περίσταση μιλοῦμε γιά τό Χριστό; Διαδίδουμε τό Εὐαγγέλιο; Ἡ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου βεβαίως εἶναι μεγάλη εὐθύνη. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν σκορπίζεται μέ τά λόγια μας ἀλλά μέ τά ἔργα μας, μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας καί μέ τό παράδειγμά μας. Εἶναι πολλοί αὐτοί πού διψοῦν γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Τά παιδιά μας, οἱ συγγενεῖς μας, ὁ γνωστός καί ἄγνωστος διπλανός μας, οἱ μαθητές μας, οἱ συνεργάτες μας. Ὁ

λόγος τοῦ Θεοῦ παντοῦ μπορεί νά σπαρεῖ, ἀρκεῖ νά βροῦμε τόν κατάλληλο τρόπο καί τήν κατάλληλη ὥρα.

Ὁ σποριάς εἶναι ἔξω καί συνεχῶς σκορπίζει τό σπόρο τοῦ λόγου Του σέ ὅλους μας. Ἀκοῦμε, ἐφαρμόζουμε, διαδίδουμε; Αὐτά ἄς εἶναι τά τρία ἐρωτηματικά πού θά μᾶς ἀπασχολοῦν, γιά νά μπορούμε νά εἴμαστε γῆ ἀγαθή, πού θά φέρει καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἀμήν.